

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.101/2014/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év november hó 04. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A szolgálati feladat alóli kibúvás vétsége miatt **vádlott** ellen indított büntető ügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2014. október 01. napján kihirdetett KB.II.29/2013/10. számú ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2014. október 01-én kihirdetett KB.II.29/2013/10. számú ítéletével **vádlottat** az ellene szolgálati feladat alóli kibúvás vétsége miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a./ pontjára figyelemmel, a Be. 331. § (1) bekezdése alapján bűncselekmény hiányában felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére bűnösségének megállapítása és vele szemben büntetés kiszabása érdekében. Fellebbezésének indokolása szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat felmentette bűncselekmény hiányában az ellene emelt vád alól, mivel álláspontja szerint a vádlott magatartását nem gondatlanul, hanem szándékosan valósította meg. Kifejtette, hogy ha a szolgálatba vezényelt rendőr nem nézi meg figyelmesen a következő szolgálatba lépés időpontját, azzal belenyugszik abba a lehetőségbe, hogy a meghatározott időpontban szolgálati helyén nem jelenik meg és ezért nem teljesíti a részére előírt szolgálatot.

A vádlott és védője az elsőfokú ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1062/2014. számú átiratában a katonai ügyész által bejelentett fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn. Indítványozta az ítélet személyi részének kiegészítését. A továbbiakban az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének megállapítását a Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati feladat alóli kibúvás vétségében és a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabását, valamint a felmerült bűnügyi költség megfizetésére történő kötelezését indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője a katonai ügyész fellebbezését és átiratában foglaltakat fenntartotta. Álláspontja szerint az a tény, hogy a

vádlott nem tekintette meg figyelmesen szolgálati vezénylését nem gondatlan, hanem eshetőlegesen szándékkal történő elkövetés megállapítására ad alapot. Az irányadó tényállás szerint tehát a vádlott cselekménye a Btk. 2. §-ra figyelemmel a jelenleg hatályos Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati feladat alóli kibúvás vétségében történő megállapítására alkalmas. Megismételve indítványát a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabását kérte.

A vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Az ügyész által a tényállás kiegészítésére vonatkozó indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy a személyi részben megjelölni kívánt elítélésre utalás okafogottá vált, mivel ebben az ügyben felülvizsgálati eljárás során a vádlott felmentésére került sor. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott gondatlanul valósította meg a tényállásban írt magatartását. Kifejtette, hogy a szándékos elkövetés megállapítása feltételezi, hogy az elkövető tisztába legyen a szolgálatba lépés időpontjával, amelyhez képest lehet eldönteni, hogy attól szándékosan maradt-e távol. Ennek eldöntésére az irányadó tényállás nem alkalmas, indítványozta ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács megsértette a Be. 278. § (3) bekezdésében írt rendelkezést, mivel a 2013. május 08-án érkezett büntető ügyben 2014. augusztus 04-én intézkedett annak kitűzésére. Egyebekben az eljárási szabályokat betartotta, az említett eljárási szabálysértés pedig nem volt kihatással az ügy eldöntésére.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat feltárta, és megvizsgálta. A vádlott a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy nem tesz vallomást, ezért az elsőfokú bíróság helyesen a Be. 291. § (1) bekezdése alapján felolvasta a vádlott nyomozás során tett vallomását, illetve az általa tett jelentésben foglaltakat. Kihallgatta az ügy érdemére információval rendelkező tanúkat és ismertetette a releváns okirati bizonyítékokat. Az általa lefolytatott bizonyítási eljárás alapján - mely során elfogadta a vádlott azon védekezését, hogy szolgálat vezénylésének időpontját bár megismerte, de nem jegyezte meg -, lényegében a vádirattal egyező tényállást állapított meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglaltaktól, ezért azt elfogadta felülbírálata alapjául, kiegészítését nem tartotta szükségesnek.

A vádlott bűnösségének megállapítása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság felmentő ítéletét arra alapozta, hogy a vádlott magatartása gondatlan volt, ezért nem állapítható meg terhére a szolgálati feladat alóli kibúvás, mivel az csak szándékos elkövetés esetén büncselekmény. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa egyetértve az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldalán kifejtettekkel azt a következőkkel kívánja kiegészíteni.

A Btk. 439. § (1) bekezdésében írt szolgálati feladat alóli kibúvást az követi el, aki fontos szolgálati feladat alól megtevesztéssel, vagy távolmaradással kivonja, vagy annak teljesítésére képtelenné teszi magát. A vád tárgyává tett 1978. évi IV. törvény 349. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati feladat alóli kibúvás vétsége ezzel egyező szöveggel határozta meg e büncselekmény törvényi tényállási elemeit. E büncselekmény tehát csak szándékosan követhető el, gondatlan elkövetése legfeljebb fegyelmi vétségként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta, hogy a vád tárgyává tett cselekmény, illetve az ítéletben megállapított tényállásban rögzített vádlotti magatartás szándékosnak, vagy gondatlannak tekinthető-e. A Btk. 7. §-a szerint szándékosan követi el a bűncselekményt, aki cselekményének következményeit kívánja, vagy a következményekbe belenyugszik. A Btk. 8. §-a szerint gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki előre látja cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában, vagy cselekménye lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet, vagy körültekintést elmulasztja.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal az ügyészi érveléssel, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal megvalósította a szolgálati feladat alóli kibúvás vétségét, mivel nem jegyezte meg szolgálatba lépésének időpontját, amelynek közvetlen következménye volt, hogy az előírt időben szolgálatra nem jelentkezett.

A bűnösség az elkövető és cselekménye között fennálló pszichikus viszony, melynek kiinduló pontja az előre láthatóság. Fontos e viszonyban az elkövetőnek a bűncselekmény következményeihez való viszonyulása is. A szándékos elkövetés esetén, valamint a tudatos gondatlanság fennállásakor az elkövető előre látja cselekménye következményeit, és bűnössége attól függően viszonyul egyenes, vagy eshetőleg szándékkal, illetve tudatos gondatlansággal elkövetettnek, hogy miként viszonyul cselekménye következményeihez. Ezzel szemben hanyag gondatlanság (negligencia) esetén az elkövető előre látása is hiányzik, figyelemmel arra, hogy a tőle elvárható figyelmet, vagy körültekintést elmulasztotta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a tényállásban írt cselekmény alapján a vádlott hanyag gondatlanságára lehet következtetni. A vádirat is azt tartalmazza, továbbá a vádlott meg nem cáfoltt védekezése alapján az ítélet tényállása is azt rögzítette, hogy a vádlott azért nem jelent meg időben szolgálati helyén, mert szolgálati vezénylését bár megtekintette, de annak időpontját nem jegyezte meg. Ebben az esetben tehát a cselekmény következményét - a szolgálati feladattól való távolmaradást - nem látta előre. Ennek oka pedig az volt, hogy hanyagul járt el. Előre látás hiányában az eshetőleg szándékkal történő elkövetés lehetősége fel sem merülhet. Magatartása tehát tipikusan hanyag gondatlanságként, negligenciaként értékelendő.

Az előzőekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a szolgálati feladat alóli kibúvás bűncselekményének egyik törvényi tényállási eleme, a szándékosság nem valósult meg, ezért helyesen mentette fel a vádlottat az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet helyes indokainál fogva helybenhagyta, mivel egyéb rendelkezése is törvényes.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 371. § (1), (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2015. november 04.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt hb. ezredes
előadó bíró

Dr. Mészáros László hb. ezredes
bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete jogerős.

, 2015. november 04.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok
a tanács elnöke